

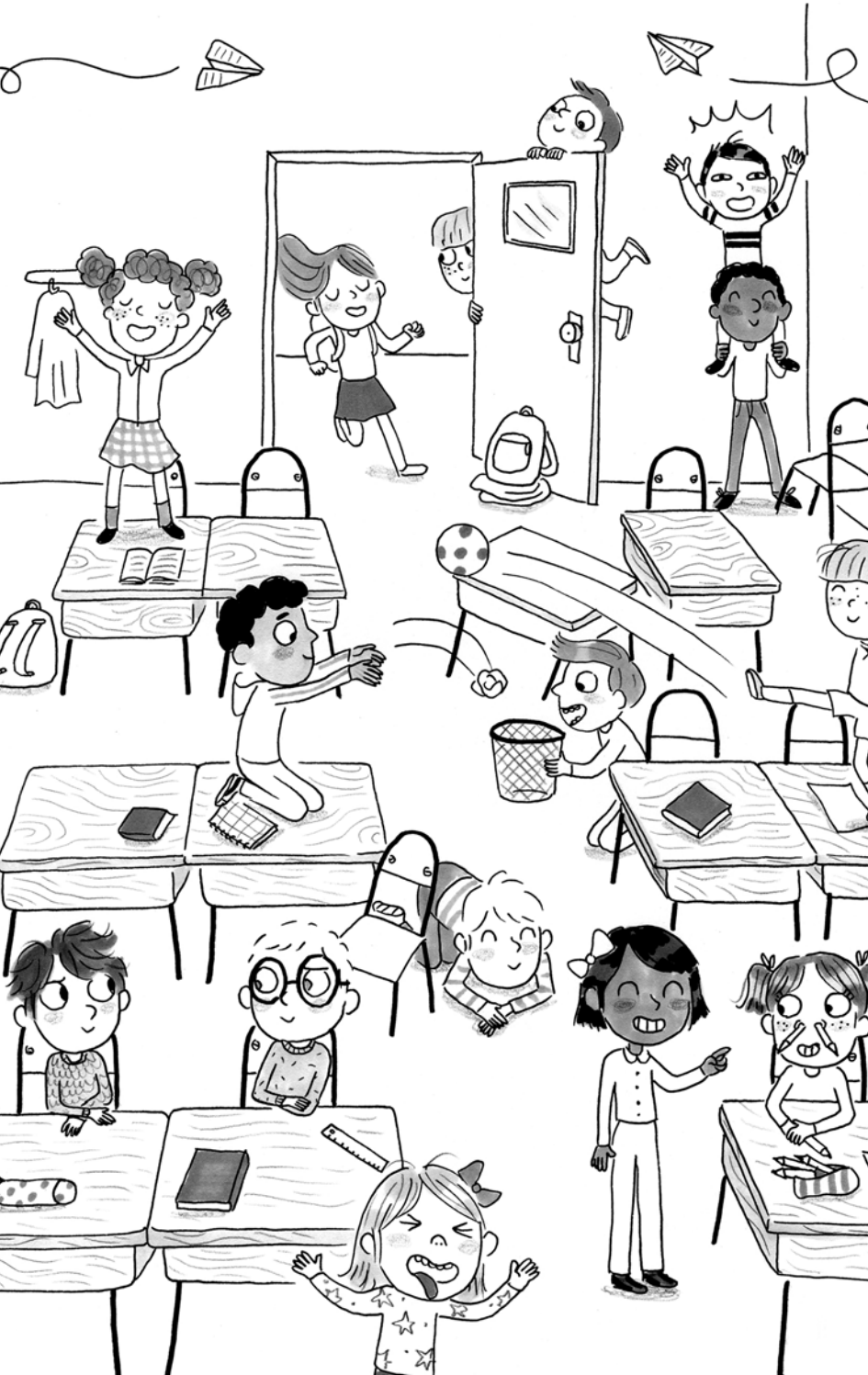
1 SKYRIUS
SPEKTAKLIS? KOKS
SPEKTAKLIS?

Kartais **Padūkėlių mokyklos 2 A** klasėje susiklostydavo **itin pavojinga** padėtis. Tada akimirksniu galėdavo prasidėti šėlsmas, įsiplieksti neramumai ir kilti baisi **sumaištis**. Ir visa tai... **vienu metu!** Įprastai taip nutikdavo, kai klasėje nebūdavo mokytojos Anos. Pavyzdžiui, iš pat ryto, kai jai dar neatėjus berniukai ir mergaitės jau pradėdavo dieną siausdami ir **sėdami chaosą**. Tokiu metu būdavo galima nuspėti, kad Lukas su Karlosu, du didžiausi padūkėlių šutvės neklaužados, ką nors rezga: jeigu pačiame **rytinio siautulio** įkarštyje (tokio, kai visi

triukšmaudavo ir ore skraidydavo
popieriniai lėktuvėliai ir sportiniai
bateliai) juodu tylutėliai sėdėdavo savo
suoluose, tai rodydavo, kad jie jau
iškrėtė kokį nors juokelį ir laukia, kas
bus.

Šįkart jiems šovė mintis slapta įkišti
į klasės draugo penalą **žaislinį
spyruoklinį vorą**. Kad atsegus penalą
voras staiga iššoktų ir vargšas nelaimėlis
išsigandęs nugriūtų nuo kėdės. Lukas
vis įsivaizdavo, kiek **juoko** bus, kai ateis
ta akimirka! Teoriškai planas buvo
nepriekaištingas: jis pasirūpino
atitraukti aukos dėmesį, o Karlosas tuo
metu šaltakraujiškai kaip **tikras nindzė**
įkišo vorą į penalą. Lukas nusprendė, jog
šis juokelis toks genialus, kad juo verta
pasigėrėti gardžiuojantis **Skaniaisiais
vaisinukais** (mėgstamiausiais jo

saldainiais), tad išsitraukė savo pietų dėžutę ir patogiai įsitaaisė ant kėdės. Kas gi galėjo nepavykti?

Klasės draugas pasiėmė penalą ir ėmė **laaa-baiii lėėė-taiii** atseginėti

užtrauktuką. Lukas,

itin įdėmiai jį stebėdamas, susiruošė atidaryti savąją pietų dėžutę. Pagaliau penlas buvo atsegtas, bet... iš jo neišsoko joks voras! Iš tikrųjų neišsoko **ničniekas!**

– O! Saldainis! – sušuko berniukas, užmetęs akį į penalą. – Kaip pasisekė!

„Saldainis?“ – kilo įtarimas Lukui.

Jam būtų kilę ir daugiau įtarimų, jeigu ne šiurpus **žaislinis voras**, staiga iššokęs iš jo pietų dėžutės.

– Aaaa!

Lukas išsigandęs pats vos
nenušikeberiokšlino nuo kėdės.

– Be-be-bet... kas čia dabar?! – suriko
jis, kai pavyko išsaugoti pusiausvyrą po
virtinės kvailų žongliravimą primenančių
judesių ant kėdės.

Karlosas spoksojo išsižiojęs, tarsi
netikėtų savo akimis. Kai jis pradėjo
lankyti šią mokyklą, juodu su Luku tapo
neišskiriamais draugais, bet nors Lukas
mėgino padaryti iš Karloso rimtą
išdaigininką, o šis pats labai stengėsi,

visada galiausiai susikirsdavo. Nors šiaip Karlosui puikiai sekėsi daugelis dalykų. Bet juokeliai nebuvo vienas iš jų!

– Klausyk, kuo tau buvo neaiški **operacija „Sukeitimas“**? – paklausė Lukas, vis dar išraudęs nuo pastangų nenukristi nuo kėdės, taip pat ir iš gėdos.

– Esmė ta... kad nesupratau jos pavadinimo! – atsakė Karlosas. – Jeigu tai operacija „Sukeitimas“, juk ką nors turėjome **sukeisti vietomis**?

– Esmė buvo ta, kad voras turėjo iššokti iš **jo** penalo, o ne iš **mano** pietų dėžutės, ar ne?

– Tikrai! Susipainiojau!

– Be to, **operacija „Sukeitimas“** – tik kodinis pavadinimas. Operaciją pavadinimu „Įkišti spyruoklinį vorą į svetimą penalą“ būtų ne taip lengva įsiminti!

Luko juokeliai dažnai baigdavosi **katastrofiškai**, bet jis jau buvo įpratęs. Jeigu koks nors pokštas baigdavosi ne taip, kaip Lukas tikėdavosi, nepraėjus nė porai minučių, jis jau regzdavo naują. Tačiau dabar buvo **visai kas kita**. Kodėl kas kita? Todėl, kad Lukas rašė *Jaunojo išdaigininko memuarus*, knygą, kurioje ketino aprašyti geriausius savo juokelius. Bet kad galėtų juos įtraukti į knygą, turėjo iškrėsti bent kelis juokelius, kurie jam **tobulai** pavyko. Nes kas gi norės skaityti knygą, parašytą pokštininko, kuris kaskart susimauna?

– Nieko baisaus, –
tarė jis sau ir kelis
sykius giliai įkvėpė,
kad nusiramintų. –

Tikrai sugalvosiu kokį nors kitą juokelį...

Ir šįkart **neprašausiu pro šalį!**

Tačiau jam teko atidėti savo ketinimus, nes pagaliau į klasę įžengė Ana. Kaip visada, ji gerokai užtruko, kol apramino mokinius ir atkreipė jų dėmesį. Kai pavyko tai padaryti, Ana pasakė turinti pranešti **labai svarbią** žinią. Atrodė iš tikrųjų džiugiai nusiteikusi.

– Žinau, žinau! – sušuko Lukas. – Turėsime dalyvauti estafetėje, kur bus daugybė absurdiškų rungčių!

– Ne, Lukai, – atsakė Ana.

– Praleisime porą dienų kokioje nors **nusmurgusioje** stovykloje?

– Irgi ne.

– Gal artėja jūsų gimimo diena ir norite, kad būrelis **ypatingų mokinių** surengtų jums **gimtadienio staigmenėlę?**

– Ne.

– Jeigu ne... tada tikriausiai tai susiję su Helovinu ir koku nors senu prakeiksmu, pakibusiu virš mūsų mokyklos!

– Ne, Lukai. Visi šie dalykai... jau buvo!

– Tada neturiu **supratimo**. Prašyčiau prie reikalo, Ana!

Ana atsiduso. Lukas **nepataisomas!**

– Gerai... jau galiu pasakyti spektaklio aktorių vardus!

– **Spektaklio?**

Kokio spektaklio? –
paklausė Lukas.

